

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Š. C.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. P. D., advokátom so sídlom vo V., proti odporkyni **J. M.**, bývajúcej v L., zastúpenej advokátskou kanceláriou K., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X., **o zaplatenie 2 518,45 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18 C 256/2010, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. novembra 2013 sp. zn. 5 Co 199/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 130,87 € na účet advokátskej kancelárie K., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X., vedený v T. a.s., č. X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom zo 17. februára 2012 č.k. 18 C 256/2010-149 zamietol návrh, ktorým navrhovateľ žiadal zaviazať odporkyňu na zaplatenie sumy 2 518,45 € s príslušenstvom predstavujúcej podľa názoru navrhovateľa doplatok ceny diela dohodnutého medzi účastníkmi ústnou zmluvou o dielo. Vychádzal z toho, že navrhovateľ sa zviazal odporkyni dodať materiál a vykonať pre ňu stavebné práce (uloženie zámkovej a keramickej dlažby v areáli jej rodinného domu) s tým, že cenu diela dohodli vo výške 6 500 €. Táto suma nezahrňovala cenu práce za uloženie keramickej dlažby zakúpenej odporkyňou. V konaní nebolo sporné, že došlo k zvýšeniu ceny materiálu použitého na zhotovenie diela. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa ale navrhovateľ nepostupoval v súlade s § 635 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo odporkyňu neupozornil na zvýšenie ceny diela a odporkyňa

zvýšenie ceny diela písomne neschválila. Skutočnosť, že mu dobrovoľne zaplatila o 920 € viac, nemožno bez ďalšieho považovať za jej súhlas so zvýšením ceny stavebných prác. Navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že cena stavebných prác vzrástla z pôvodnej sumy 2 300 € na 5 117 € (§ 635 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd prvého stupňa preto jeho nedôvodný návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. novembra 2012 sp. zn. 5 Co 199/2012 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil rozhodujúce skutočnosti, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol, že pokiaľ v priebehu zhotovovania diela vznikla potreba vykonať aj iné než pôvodne dohodnuté práce, mal navrhovateľ na túto skutočnosť upozorniť odporkyňu. Ak mu ako objednávateľka tieto práce vopred písomne neschválila, nemohol jej účtovať zvýšenú cenu diela. Navrhovateľ nepreukázal, že postupoval podľa § 635 Občianskeho zákonníka. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno súpis prác, ktorý odporkyňa podpísala až po zhotovení diela, považovať za dohodu o navýšení ceny diela pred jeho realizáciou. Správny je preto záver prvostupňového súdu, že navrhovateľ nepreukázal svoj nárok na konečnú cenu diela v sume 10 218,45 €. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie s odôvodnením, že počas realizácie diela došlo k zmene pôvodnej dohody o vykonaní diela, čo bolo preukázané výpoveďami svedkov. Odporkyňa podpísaním písomného súpisu prác dobrovoľne uznala vykonaný rozsah prác. Tým potvrdila, že sa dohodli na zmene pôvodnej dohody o vykonaní diela. Nie je pravda, že podpisom len potvrdila prevzatie súpisu. Na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 25. marca 2011 potvrdila akceptáciu navýšenie ceny materiálu, spochybnila iba cenu vykonanej práce. Je teda zrejmé, že pôvodne určovaná cena diela nebola dohodnutá fixne, ale len predbežne, v súlade so zmenenými požiadavkami odporkyne. Odporkyňa podpísaním splátok potvrdila zmenu rozsahu diela a tiež jeho ceny. Svedecká výpoveď otca odporkyne je nevierohodná vzhľadom na ich príbuzenský pomer. Odvolací súd

sa stotožnil s právnymi a skutkovými závermi rozsudku prvostupňového súdu, nezaoberal sa ale vôbec dôvodmi odvolania. V dôsledku toho dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Z týchto dôvodov navrhovateľ žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k dovolaniu označila tento opravný prostriedok navrhovateľa za procesne neprípustný. Navrhla dovolanie odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie

prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre odvolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania uvedené v § 237 a/ až g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z uvedených ustanovení nevyplýva.

Obsah dovolania a v ňom zvolené formulácie nasvedčujú tomu, že navrhovateľ opodstatnenosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku vyvodzuje z (ním tvrdenej) nesprávnosti právneho posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno úspešne uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 3Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v ustanovení § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

V dovolaní sa namieta, že v predmetnom konaní došlo k nesprávnostiam v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vyhodnocovania výsledkov vykonaného dokazovania a prijímania skutkových záverov.

V prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde ale o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Ani (prípadne) nesprávne vyhodnotenie dôkazov (namietané navrhovateľom v súvislosti so svedeckou výpoveďou otca odporkyne) nie je okolnosťou, s ktorou by Občiansky súdny poriadok spájal prípustnosť dovolania. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (obdobne vid' aj ďalšie uznesenia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Rovnako postup súdu, ktorý nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 110/2013, 3 Cdo 319/2013 a 3 Cdo 384/2013).

Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľa podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je a v dovolacom konaní nevyšla najavo žiadna z väd konania uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd jeho dovolanie odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní nemal navrhovateľ úspech. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo procesne úspešnej odporkyne (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby – vypracovanie vyjadrenia odporkyne z 15. marca 2013 k dovolaniu navrhovateľa [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby, určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 101,25 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (7,81 €)] predstavuje s DPH (21,81 €) spolu 130,87 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2015

JUDr. Emil Francisci, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková